

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

(כז) וַיְהִי בַעַת לְדַתָּהּ וְהִנֵּה תְאוּמִים בְּבִטְנָהּ: (כז) וַיְהִי בַעַת לְדַתָּהּ וְהִנֵּה תְאוּמִים בְּבִטְנָהּ: (כז) וְהוּא בְּעֵדן דְּמִילְדָה וְהָא תִּזְמִין בְּמַעְהָא:

(כח) וַיְהִי בְּלִדְתָהּ וַיִּתֵּן יָד וַתִּקַּח הַמְּיֻלְּדָת וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רִאשֹׁנָה: (כח) וַיְהִי בְּלִדְתָהּ וַיִּתֵּן יָד וַתִּקַּח הַמְּיֻלְּדָת וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנֵי לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רִאשֹׁנָה: (כח) וְהוּא בְּמִילְדָה וַיְהִי יָדָא וַנְּסִיבַת חִתָּא וַקְשֹׁרַת עַל יְדֵיהּ וְהוֹרִיתָא לְמִימֵר דִּין נֶפֶק קְדָמָאָה:

(כט) וַיְהִי כַּמְּשִׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אָחִיו וַתֹּאמֶר מַה פָּרַעַת עֲלֶיךָ פָּרָז וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרָז: (כט) וַיְהִי כַּמְּשִׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אָחִיו וַתֹּאמֶר מַה פָּרַעַת עֲלֶיךָ פָּרָז וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרָז: (כט) וְהוּא כִּד אֲתִיב יְדֵיהּ וְהָא נֶפֶק אַחֵיהּ וְאִמְרַת מַה תְּקוּף סְגִי עֲלֶיךָ לְמַתְקוּף וַקְרָא שְׁמִיהּ פָּרָז:

(ל) וְאַחַר יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל יָדוֹ הַשְּׁנֵי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח: (ל) וְאַחַר יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל יָדוֹ הַשְּׁנֵי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח: (ל) וּבְתֵר כּוֹ נֶפֶק אַחֵיהּ דִּי עַל יְדֵיהּ וְהוֹרִיתָא וַקְרָא שְׁמִיהּ זָרַח:

(א) וַיּוֹסֵף הַיּוֹרֵד מִצְרַיִמָּה וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפַר סָרִיס פְּרַעֲהַ שֶׁר הַטַּבָּחִים אִישׁ מִצְרַיִ מִיַּד הַיִּשְׁמַעֲאֵלִים אֲשֶׁר הוֹרְדֵהוּ שָׂמָּה: (א) וַיּוֹסֵף הַיּוֹרֵד מִצְרַיִמָּה וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפַר סָרִיס פְּרַעֲהַ שֶׁר הַטַּבָּחִים אִישׁ מִצְרַיִ מִיַּד הַיִּשְׁמַעֲאֵלִים אֲשֶׁר הוֹרְדֵהוּ שָׂמָּה: (א) וַיּוֹסֵף אֲתַחַת לְמִצְרַיִם וּבְנִיָּה פּוֹטִיפַר רַבָּא דְּפְרַעֲהַ רַב קְטוֹלֵיָא גְבַר מִצְרַאָה מִיַּד דְּעַרְבָאֵי דִּי אַחַתוּהִי לְתַמּוֹ:

(ב) וַיְהִי יְהוָה אֶת יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרַיִ: (ב) וַיְהִי יְהוָה אֶת יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרַיִ: (ב) וְהוּא מִימְרָא דִּינִי בְּסַעְדֵיהּ דִּי יוֹסֵף וְהוּא גְבַר מְצַלַח וְהוּא בְּבֵית רַבּוּנִיָּה מִצְרַאָה:

(ג) וַיִּרְא אֲדֹנָיו כִּי יְהוָה אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ: (ג) וַיִּרְא אֲדֹנָיו כִּי יְהוָה אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ: (ג) וְחִזָּא רַבּוּנִיָּה אַרִי מִימְרָא דִּינִי בְּסַעְדֵיהּ וְכָל דִּי הוּא עֹבַד יִי מְצַלַח בְּיָדֵיהּ:

(ד) וַיִּמְצָא יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיִּשְׁרַת אֹתוֹ וַיִּפְקְדֵהוּ עַל בֵּיתוֹ וְכָל יֵשׁ לֹא נָתַן בְּיָדוֹ: (ד) וַיִּמְצָא יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיִּשְׁרַת אֹתוֹ וַיִּפְקְדֵהוּ עַל בֵּיתוֹ וְכָל יֵשׁ לֹא נָתַן בְּיָדוֹ: (ד) וְאַשְׁכַּח יוֹסֵף רַחֲמִין בְּעֵינֵיהּ וְשִׁמְשׁ יְתִיב וּמְנִיָּה עַל בֵּיתֵיהּ וְכָל דִּי אֵית לֵיהּ מְסַר בְּיָדֵיהּ:

(ה) וַיְהִי מֵאֵז הַפְּקִיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת בֵּית הַמִּצְרַיִ בְּגִלְלַל יוֹסֵף וַיְהִי בְּרַבַּת יְהוָה בְּרַבַּת יְהוָה בְּכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא בְּבֵית וּבְשָׂדֵהּ: (ה) וַיְהִי מֵאֵז הַפְּקִיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא וַיִּבְרַךְ יְהוָה אֶת בֵּית הַמִּצְרַיִ בְּגִלְלַל יוֹסֵף וַיְהִי בְּרַבַּת יְהוָה בְּכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא בְּבֵית וּבְשָׂדֵהּ: (ה) וְהוּא מַעְדוֹ דְּמִנֵּי יְתִיב בְּבֵיתֵיהּ וְעַל כָּל דִּי אֵית לֵיהּ וּבְרִיךְ יִי יֵת בֵּית מִצְרַאָה בְּרִיל יוֹסֵף וְהוּא בְּרַבַּת דִּינִי בְּכָל דִּי אֵית לֵיהּ בְּבֵיתָא וּבְחַקְלָא:

(ו) וַיַּעֲזֹב כָּל אֲשֶׁר לוֹ בְּיַד יוֹסֵף וְלֹא יָדַע אֶתוֹ מֵאֻמָּה כִּי אִם הִלְחָם אֲשֶׁר הוּא אוֹכַל וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וַיִּפָּה מִרְאָה: (ו) וַיַּעֲזֹב כָּל אֲשֶׁר לוֹ בְּיַד יוֹסֵף וְלֹא יָדַע אֶתוֹ מֵאֻמָּה כִּי אִם הִלְחָם אֲשֶׁר הוּא אוֹכַל וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וַיִּפָּה מִרְאָה: (ו) וְשִׁבַּק כָּל דִּי לֵיהּ בְּיָדָא דִּי יוֹסֵף וְלֹא יָדַע עֲמִיָּה מִדְּעַם אֲלֵהִין לְחִמָּא דִּי הוּא אֲכַל וְהוּא יוֹסֵף שְׁפִיר בְּרִיָּא וַיֵּאֵי בְּחֻזָּא:

(ז) וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּשָּׂא אִשְׁתְּ אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שְׁכַבְהָ עִמִּי: (ז) וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּשָּׂא אִשְׁתְּ אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שְׁכַבְהָ עִמִּי: (ז) וְהוּא בְּתֵר פְּתַגְמִיָּא הָאֲלֵין וּזְקַפַּת אֲתַת רַבּוּנִיָּה יֵת עֵינֵהָ לְיוֹסֵף וְאִמְרַת שְׁכֻב עִמִּי:

(ח) וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל אִשְׁתְּ אֲדֹנָיו הֵן אֲדֹנִי לֹא יָדַע אֶתִּי מִה בְּבֵית וְכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא נָתַן בְּיָדִי: (ח) וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל אִשְׁתְּ אֲדֹנָיו הֵן אֲדֹנִי לֹא יָדַע אֶתִּי מִה בְּבֵית וְכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא נָתַן בְּיָדִי: (ח) וְסָרִיב וְאִמְרַת לֹות אֲתַת רַבּוּנִיָּה הָא רַבּוּנִי לֹא יָדַע עִמִּי מַה דְּבְבֵיתָא וְכָל דִּי אֵית לֵיהּ מְסַר בְּיָדִי:

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

(ט) איננו גדול בבית הזה ממני ולא חשף ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחסאתי לאלהים: (ט) איננו גדול בבית הזה ממני ולא חשף ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחסאתי לאלהים: (ט) ליתוהי רב בביתא הדיו מני ולא מנע מני מדעם אלהיו יתיר בדיל את אתתיה ואכדין אעביד בישתא רבתא הדא ואחוב קדם יי:

(י) ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: (י) ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: (י) והנה פד מלילת עם יוסף יום יום ולא קביל מנה למשכב לותה למהוי עמה:

(יא) ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: (יא) ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: (יא) והנה ביומא הדיו ועל לביתא למבדק בכתבי חשבניה ולית אנש מאנשי ביתא תמן בביתא:

(יב) ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה: (יב) ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה: (יב) ואחתתיה בלבושיה למימר שכוב עמי ושכקיה ללבושיה בידה וערק ונפק לשוקא:

(יג) ויהי כראותה פי עזב בגדו בידה וינס החוצה: (יג) ויהי כראותה פי עזב בגדו בידה וינס החוצה: (יג) והנה פד חזת ארי שכקיה ללבושיה בידה וערק לשוקא:

(יד) ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: (יד) ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: (יד) וקרת לאנשי ביתה ואמרת להון למימר חזו איתי לנא גברא עברא לחיכא בנא על לותי למשכב עמי וקרית בקלא רבא:

(טו) ויהי כשמעו פי הרימתי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: (טו) ויהי כשמעו פי הרימתי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: (טו) והנה פד שמע ארי ארימית קלי וקרית ושכקיה ללבושיה לותי וערק ונפק לשוקא:

(טז) ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו: (טז) ותנח בגדו אצלה עד בוא אדניו אל ביתו: (טז) ואחתתיה ללבושיה לותה עד דעל רבוניה לביתה:

(יז) ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: (יז) ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: (יז) ומלילת עמיה כפתגמא האלון למימר על לותי עברא עברא די איתתא לנא לחיכא בי: (יח) ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס החוצה: (יח) ויהי כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס החוצה: (יח) והנה פד ארימית קלי וקרית ושכקיה ללבושיה לותי וערק לשוקא:

(יט) ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אליו לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפוי: (יט) ויהי כשמע אדניו את דברי אשתו אשר דברה אליו לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפוי: (יט) והנה פד שמע רבוניה ית פתגמי אתתיה די מלילת עמיה למימר כפתגמא האלון עבד לי עבדך ותקף רגזיה:

(כ) ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר כתיב אסורי – קרי אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר: (כ) ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

- בית הסהר מקום אשר כתיב אסורי - קרי אסירי המלך אסורים ויהי שם בבית הסהר: (כ)
 ונסיב רבוניה דיוסף ותייה ומניה לבית אסירי אתר די אסירי מלכא אסירין והנה תמן בבית אסירי:
 (כא) ויהי יהודה את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר: (כא)
 ויהי יהודה את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר: (כא) והנה מימרא דין
 בסעדיה דיוסף ונגד ליה חסדא ויהביה לרחמין בעיני רב בית אסירי:
 (כב) ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת
 כל אשר עשים שם הוא היה עשה: (כב) ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל
 האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה: (כב) ומני רב בית אסירי
 בינא דיוסף ית כל אסיריא די בבית אסירי וית כל די עבדין תמן על מימריה הנה מתעבד:
 (כג) אין שר בית הסהר ראה את כל מאומה בידו באשר יהודה אתו ואשר
 הוא עשה יהודה מצליח: (כג) אין שר בית הסהר ראה את כל מאומה בידו באשר
 יהודה אתו ואשר הוא עשה יהודה מצליח: (כג) לית רב בית אסירי חזי ית כל סרתן בידיה בדי
 מימרא דין בסעדיה ודי הוא עבד יי מצלח:
 (א) ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם
 למלך מצרים: (א) ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים והאפה לאדניהם
 למלך מצרים: (א) והנה בתר פתגמיא האליו סרתו שקנא מלכא דמצרים ונחתומא לרבוניהון למלכא
 דמצרים:
 (ב) ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים: (ב) ויקצף
 פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים: (ב) ורגו פרעה על תרין רברבנאיה על
 רב שקי ועל רב נחתומי:
 (ג) ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף
 אסור שם: (ג) ויהב יתהון במטרא בית רב קטוליא לבית אסירי אתר די יוסף אסיר תמן:
 (ד) ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרת אתם ויהיו ימים במשמר: (ד)
 ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרת אתם ויהיו ימים במשמר: (ד) ומני רב קטוליא ית
 יוסף עמהון ושמש יתהון והו יומין במטרא:
 (ה) ויחלמו חלום שניהם איש חלמו בלילה אחד איש כפתרון חלמו המשקה
 והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסהר: (ה) ויחלמו חלום שניהם
 איש חלמו בלילה אחד איש כפתרון חלמו המשקה והאפה אשר למלך מצרים אשר
 אסורים בבית הסהר: (ה) וחלמו חלמא תרוניהון גבר חלמיה בליליא חד גבר כפושרון חלמיה שקנא
 ונחתומא די למלכא דמצרים די אסירין בבית אסירי:
 (ו) ויבא אליהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים: (ו) ויבא אליהם יוסף בבקר
 וירא אתם והנם זעפים: (ו) ואתא לותהון יוסף בצפרא וחזא יתהון והא אנוו נסיסיו:
 (ז) וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע פניכם
 רעים היום: (ז) וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדניו לאמר מדוע
 פניכם רעים היום: (ז) ושאל ית רברבי פרעה די עמיה במטרא בית רבוניה למימר מא דין אפיכון
 בישין יומא דין:
 (ח) ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר אליהם יוסף הלוא
 לאלהים פתרנים ספרו נא לי: (ח) ויאמרו אליו חלום חלמנו ופתר אין אתו ויאמר

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

אֱלֹהִים יוֹסֵף הַלּוֹא לְאֱלֹהִים פְּתַרְנִים סִפְרוּ נָא לִי: (ח) וְאָמְרוּ לִי הַלְמָא הַלְמָנָא וּפְשֵׁר לִית לִיה וְאָמַר לְהוּן יוֹסֵף הַלָּא מִן קָדָם יי פּוֹשְׁרוּן הַלְמָיָא אֲשַׁתְּעוּ כְּעוּן לִי:

(ט) וַיִּסְפַּר שׁוֹר הַמִּשְׁקִים אֶת חֲלֹמוֹ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחֹלוֹמֵי וְהִנֵּה גִפְן לְפָנָי:

(ט) וַיִּסְפַּר שׁוֹר הַמִּשְׁקִים אֶת חֲלֹמוֹ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחֹלוֹמֵי וְהִנֵּה גִפְן לְפָנָי: (ט) וְאֲשַׁתְּעֵי רַב שְׂקֵי יֵת חֲלֹמֵיהּ לְיוֹסֵף וְאָמַר לִי הַחֲלֹמֵי וְהָא גּוֹפְנָא קָדְמֵי:

(י) וּבְגִפְן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם וְהוּא כְּפָרְחַת עֲלֵתָהּ נֹצֵה הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁכְּלֵתִיהָ עֲנָבִים:

(י) וּבְגִפְן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם וְהוּא כְּפָרְחַת עֲלֵתָהּ נֹצֵה הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁכְּלֵתִיהָ עֲנָבִים: (י) וּבְגּוֹפְנָא תִלְתָּא שְׁבָטִין וְהִיא כַּד אֲפָרְחַת אֲפָקַת לְבָלְבִין וְאֲנִיצַת גִּץ בְּשִׁילוֹ אֲתַכְּלֵתָהּ עֲנָבִין:

(יא) וְכּוֹס פְּרָעָה בְּיַדִּי וְאָקַח אֶת הָעֲנָבִים וְאֲשַׁחַט אֹתָם אֶל כּוֹס פְּרָעָה וְאָתָּן אֶת הַכּוֹס עַל כַּף פְּרָעָה: (יא) וְכּוֹס פְּרָעָה בְּיַדִּי וְאָקַח אֶת הָעֲנָבִים וְאֲשַׁחַט אֹתָם אֶל כּוֹס פְּרָעָה וְאָתָּן אֶת הַכּוֹס עַל כַּף פְּרָעָה: (יא) וְכֹסָא דְפְרָעָה בְּיַדִּי וְנִסִּיבַת יֵת עֲנָבֵיָא וְעֲצָרִית יֵתְהוּן לְכֹסָא דְפְרָעָה וְיִהְיִית יֵת כֹּסָא עַל יָדָא דְפְרָעָה:

(יב) וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פְּתַרְנִי שְׁלֹשֶׁת הַשָּׂרְגִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: (יב) וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פְּתַרְנִי שְׁלֹשֶׁת הַשָּׂרְגִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: (יב) וְאָמַר לִי הַיּוֹסֵף דִּין פְּשָׁרְנִיהּ תִּלְתָּא שְׁבָטִין תִּלְתָּא יוֹמִין אַנּוּן:

(יג) בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרָעָה אֶת רֹאשָׁהּ וְהִשִּׁיבָהּ עַל כַּנֶּף וְנָתַתָּ כּוֹס פְּרָעָה בְּיַדִּי כַּמִּשְׁפָּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מִשְׁקָהוּ: (יג) בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרָעָה אֶת רֹאשָׁהּ וְהִשִּׁיבָהּ עַל כַּנֶּף וְנָתַתָּ כּוֹס פְּרָעָה בְּיַדִּי כַּמִּשְׁפָּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מִשְׁקָהוּ: (יג) בְּסוֹף תִּלְתָּא יוֹמִין יִדְבַּרְנָהּ פְּרָעָה יֵת רִישָׁהּ וְיִתִּיבְנָהּ עַל שְׂמוֹשָׁהּ וְתִתֵּן כֹּסָא דְפְרָעָה בְּיַדִּיהּ כַּהֲלַכְתָּא קְדָמָא דִּי חֲוִיתָא מִשְׁקֵי לִי:

(יד) כִּי אִם זָכַרְתָּנִי אֶתְּךָ בְּאֲשֶׁר יֵיטֵב לָךְ וְעֲשִׂיתָ נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי אֶל פְּרָעָה וְהוֹצֵאתָנִי מִן הַבַּיִת הַזֶּה: (יד) כִּי אִם זָכַרְתָּנִי אֶתְּךָ בְּאֲשֶׁר יֵיטֵב לָךְ וְעֲשִׂיתָ נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי אֶל פְּרָעָה וְהוֹצֵאתָנִי מִן הַבַּיִת הַזֶּה: (יד) אֱלֹהֵי תַדְבַּרְנִי עִמָּךְ כִּד יֵיטֵב לָךְ וְתַעֲבֹד כְּעוּן עִמִּי טִיבוֹ וְתִדְבַּר עֲלֵי קָדָם פְּרָעָה וְתַפְקֵנִי מִן בַּיִת אֲסִירָא הַדִּין:

(טו) כִּי גִנֵּב גִּנְבֹתִי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים וְגַם פֶּה לֹא עֲשִׂיתִי מְאוּמָה כִּי שְׁמוֹ אֶתִּי בְּבוֹר: (טו) כִּי גִנֵּב גִּנְבֹתִי מֵאֶרֶץ הָעֵבְרִים וְגַם פֶּה לֹא עֲשִׂיתִי מְאוּמָה כִּי שְׁמוֹ אֶתִּי בְּבוֹר: (טו) אַרְי מְגַנֵּב גִּנְבָנָא מֵאֶרֶץ דְּעֵבְרָאִי וְאִף הָכָא לֹא עֲבָדִית מִדְּעַם אַרְי שׁוֹיֵאוּ יֵתִי בְּבֵית אֲסִירָא:

(טז) וַיֵּרָא שׁוֹר הָאֲפִים כִּי טוֹב פְּתָר וַיֹּאמֶר אֶל יוֹסֵף אִף אֲנִי בְּחֹלוֹמֵי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סִלֵּי חֲרִי עַל רֹאשִׁי: (טז) וַיֵּרָא שׁוֹר הָאֲפִים כִּי טוֹב פְּתָר וַיֹּאמֶר אֶל יוֹסֵף אִף אֲנִי בְּחֹלוֹמֵי וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה סִלֵּי חֲרִי עַל רֹאשִׁי: (טז) וְחֻזָּא רַב נַחְתוּמֵי אַרְי יְאוּת פְּשֵׁר וְאָמַר לְיוֹסֵף אִף אֲנִי בְּחֹלְמֵי וְהִיא תִּלְתָּא סִלִּין דְּחִירוֹ עַל רִישִׁי:

(יז) וּבִסֶּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מֵאֲכָל פְּרָעָה מֵעֵשָׂה אִפְּהָ וְהָעוֹף אֲכָל אֹתָם מִן הַסֶּל מֵעַל רֹאשִׁי: (יז) וּבִסֶּל הָעֲלִיּוֹן מִכָּל מֵאֲכָל פְּרָעָה מֵעֵשָׂה אִפְּהָ וְהָעוֹף אֲכָל אֹתָם מִן הַסֶּל מֵעַל רֹאשִׁי: (יז) וּבִסֶּלָא עֲלָאָה מִכָּל מִיכָל פְּרָעָה עוֹבֵד נַחְתוּם וְעוֹפָא אֲכָל יֵתְהוּן מִן סֶלָא מֵעֲלֹי רִישִׁי:

(יח) וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פְּתַרְנִי שְׁלֹשֶׁת הַסֶּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: (יח) וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פְּתַרְנִי שְׁלֹשֶׁת הַסֶּלִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם: (יח) וְאֲתַב יוֹסֵף וְאָמַר דִּין פְּשָׁרְנִיהּ תִּלְתָּא סִלִּין תִּלְתָּא יוֹמִין אַנּוּן:

(יט) בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרָעָה אֶת רֹאשָׁהּ מֵעֲלִיָּהּ וְתִלְתָּהּ אוֹתָהּ עַל עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת בְּשָׂרָהּ מֵעֲלִיָּהּ: (יט) בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרָעָה אֶת רֹאשָׁהּ מֵעֲלִיָּהּ וְתִלְתָּהּ אוֹתָהּ עַל עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת בְּשָׂרָהּ מֵעֲלִיָּהּ: (יט) בְּסוֹף תִּלְתָּא יוֹמִין יַעֲדִי פְרָעָה יֵת רִישָׁהּ מִנָּה וְיִצְלֹב יֵתָּהּ עַל צְלִיבָא וְיִכּוֹל עוֹפָא יֵת בְּשָׂרָהּ מִנָּה:

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

(כ) ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המטקים ואת ראש שר האפים בתוך עבדיו: (כ) ויהי ביום השלישי יום הלדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המטקים ואת ראש שר האפים בתוך עבדיו: (כ) והיה ביום תליתא יומא בית ולדא דפרעה ועבד משתא לכל עבדוהי ואדפר ית ריש רב שקי וית ריש רב נחתומי בגו עבדוהי:

(כא) וישב את שר המטקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה: (כא) וישב את שר המטקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה: (כא) ואתיב ית רב שקי על שקיותייה ויהב ית כסא על ידא דפרעה:

(כב) ואת שר האפים תלה באשר פתרו להם יוסף: (כב) ואת שר האפים תלה באשר פתרו להם יוסף: (כב) וית רב נחתומי עלב כמא די פשר להון יוסף:

(כג) ולא זכר שר המטקים את יוסף וישבחהו: (כג) ולא זכר שר המטקים את יוסף וישבחהו: (כג) ולא זכיר רב שקי ית יוסף ואנשיה:

רס"י

אלבין פניו. מכאן אמרו נוח לו לאדם שיפילוהו לכבשן האש ולא ילבין פני חבירו בזרים: הכר נא – אין נא אלא לשון בקשה הכר נא בוראך ואל תאבד שלש נפשות:

(כו) לדיקה – בדבריה: ממני – היא מעוברת ורז"ל דרשו שיצאה בת קול ואמרה ממני ומאתי יאלו הדברים לפי שהיתה ננועה בבית חמיה גזרתי שיאלו ממנה מלכים ומשפט יהודה גזרתי להעמיד מלכים בישראל: כי על כן לא נתתיה – כי בזין עשתה על אשר לא נתתיה לשלה בני: ולא יסף עוד – יס אומרים לא הוסיף ויס אומרים לא פסק (וחבירו גבי אלדל ומידל ולא יספו ומתרגמינן ולא פסקו):

(כז) בעת לדתה – וברבקה הוא אומר וימלאו ימיה ללדת להלן למלאים וכאן לחסרים: והנה תאומים – מלא ולהלן תאומים חסר לפי שהאחד רשע אבל אלו שניהם לדיקים:

(כח) ויתן יד – הוציא האחד ידו לחוץ ולאחר שקשרה על ידו השני החזירה:

(כט) פרצת – חזקת עליך חוזק:

(ל) אשר על ידו השני – ארבע ידות כחובות כאן כנגד ארבע חרמים שמעל עכן שיאלו ממנו. ויס אומרים כנגד ד' דברים שלקח אדרת שנער ושני חתיכות כסף של מאתים

(יח) חתמך ופתיכך – עזקתך ושופיך טבעת שאתה חותם בה ושמתך שאתה מתכסה בה: וטהר לו – גבורים כיוצא בו לדיקים כיוצא בו:

(כא) הקדשה – מקודשת ומזומנת לזנות: (כב) תקח לה – יהיה שלה מה שביתה: פן נהיה לבזו – אם תבקשנה עוד יתפרסם הדבר ויהיה גנאי כי מה עלי לעשות עוד לאמת דברי: הנה שלחתי הגדי הזה – לפי שרמה יהודה את חביו בגדי עזים שהטביל כנתת יוסף בלמו רמוהו גם אותו בגדי עזים (ב"ר):

(כד) כמשלש חדשים – (נדל מג) רובו של ראשון ורובו של אחרון ואמצעי שלם ולשון כמשלש חדשים כהשלש החדשים כמו (אסתר ט) ומשלוח מנות משלוח ידם וכן תרגם אונקלוס כחלתות ירחיא: הרה לזנונים – שם דבר מעוברת כמו אשה הרה וכמו ברה כחמה: ותשרף – אמר אפרים מקשאה משום רבי מאיר בתו של שם היתה שהוא כהן לפיכך לנוה בשריפה:

(כה) הוא מוצאת – להשרף: והיא שלחה אל חמיה – לא רצתה להלבין פניו ולומר ממך אני מעוברת אלא לאיש אשר אלה לו אמרה אם יודה מעלמו יודה ואם לאו ישרפוני ואל

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

(יט) ויהי כשמוע אדוניו וגו' – בשעת תשמיש אמרה לו כן וזהו שאמרה כדברים האלה עשה לי עבדך עניני תשמיש כאלה: (כא) ויט אליו חסד – שהיה מקובל לכל רואיו לשון כלה נאה וחסודה שבמשנה: (כב) הוא היה עושה – כתרגומו במימריה הוה מתעבד (כג) באשר ה' אתו. בשביל שה' אתו: (כד) אחר הדברים האלה – לפי שהרגילה אותה ארורה את הצדיק בפי כולם לדבר בו הביא להם הקב"ה סורחנס של אלו שיפנו אליהם ולא אליו ועוד שהצואה הרווחה לצדיק על ידיהם: חטאו – זה נמצא זבוב בפיילי פוטירין שלו וזה נמצא כרור בגלסקין שלו: והאופה – את פת המלך ואין לשון אפייה אלא בפת ובלע"ז פיסטור"ר: (ד) ויפקד שר הטובחים וגו' – להיות אתם: ויהיו ימים במשמר – י"ב חדש: (ה) ויחלמו חלום שניהם – ויחלמו שניהם חלום זה פשוטו ומדרשו כ"א חלם חלום שניהם שחלם את חלומו ופתרון חבירו וזהו שנאמר וירא שר האופים כי טוב פת: איש כפתרון חלומו – כל אחד חלם חלום הדומה לפתרון העתיד לבא עליהם: (ו) זעפים – עצבים כמו (מ"א כ) סר זעף (מיכה ז) זעף ה' אשא: (ז) שריגים – זמורות ארוכות שקורין ויד"ן: והיא כפרחת – דומה לפורחת והיא כפורחת נדמה לי בחלומי כאלו היא פורחת ואחר הפרח עלתה נכה ונעשו סמדר אשפני"ר בלע"ז (אויפטוהן אדער אויפשליעסען איינער בלומא) ואח"כ הבשילו והיא כד אפרחת אפיקת לבבין ע"כ תרגום של פורחת. נץ גדול מפרח כדכתיב (ישעיה יח) ובוסר גומל יהיה נכה וכתיב (במדבר יז) ויולא פרח והדר וינץ איץ: (יא) ואשחט – כתרגומו ועלית והרבה יש בלשון משנה: (יב) שלשת ימים הם – סימן הם כך לשלשת ימים. ויש מדרשי אגדה הרבה (חולין לז): (יג) ישא פרעה את ראשו – לשון חשבון כשיפקוד שאר עבדיו לשרת לפניו בסעודה

שקלים ולשון זהב (ב"ר): ויקרא שמו זרח – ע"ש זריחת מראית השני: (א) ויוסף הורד – חוזר לענין ראשון אלא שהפסיק בו כדי לסמוך ירידתו של יהודה למכירתו של יוסף לומר כך שבשבלו הורידוהו מגדולתו. ועוד כדי לסמוך מעשה אשתו של פוטיפר למעשה תמר לומר כך מה זלזל שמים אף זו זלזל שמים שראתה באטרולוגין שלה שעתידה להעמיד בנים ממנו ואינה יודעת אם ממנה אם מצתה: (ג) כי ה' אתו – שם שמים שגור בפיו (ב"ר): (ד) וכל יש לו – הרי לשון קצר חסר אשר: (ו) ולא ידע אתו מאומה – לא היה נתן לבו לכולם: כי אם הלחם – היא אשתו אלא שדבר בלשון נקיה: ויהי יוסף יפה תואר – כיון שראה עצמו מושל התחיל אוכל ושותה ומסלסל בשערו (ב"ר) אמר הקב"ה אביך מתאבל ואתה מסלסל בשערך אני מגרה בך את הדוב. מיד: (ז) ותשא אשת אדוניו וגו' – כל מקום שנאמר אחר סמוך: (ט) וחטאתי לאלהים – בני נח נטוו על העריות: (י) לשכב אלה – אפילו בלא תשמיש: להיות עמה – לעוה"ב: (יא) ויהי כהיום הזה – כלומר ויהי כאשר הגיע יום מיוחד (תנחומא) יום לחוק יום איד שלהם שהלכו כולם לבית ע"א אמרה אין לי יום הגון להזקה ליוסף כהיום הזה אמרה להם חולה אני ואיני יכולה ליכך: לעשות מלאכתו – רב ושמאל חד אמר מלאכתו ממך וחד אמר לעשות כרכיו עמה אלא שנראית לו דמות דיוקנו של אביו וכו' כדאיתא במס' סוטה (דף לז): (יד) ראו הביא לנו – הרי זה לשון קרה הביא לנו ולא פירש מי הביאו ועל בעלה אומרת כן: עברי – (ב"ר) מעבר הנהר מבני עבר (ס"א מעבר הנהר): (טז) אדוניו – של יוסף: (יז) בא אלי – ללחך בי העבד העברי אשר הבאת לנו:

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

האשה ועל כן החיה נקראת מילדת וכן (יחזקאל עז) ומולדותיך ביום הולדת אותך וכן (ויקרא יג) אחרי הוכבס את הגגע שכיבוסו על ידי אחרים: וישא את ראש וגו' – מנאס עם שאר עצדיו שהיה מונה המשרתים שישרתו לו בסעודתו וזכר את אלו בתוכס כמו שאו את ראש לשון מנין:

(כג) ולא זכר שר המשקים – זו ביום: וישכחהו – לאחר מכאן מפני שתלה זו יוסף לזכרו הוזקק להיות אסור עוד שתי שנים שנאמר (תהלים מ) אשרי הגבר אשר שם ה' מצטחו ולא פנה אל רהבים ולא בטח על מארס הקרויס רהב:

ימנה אותך עמהם: כנך – צסיס שלך ומושבך:

(יד) כי אם זכרתי אתך – אשר אם זכרתי אתך מאחר שייטב לך כפתרוני: ועשית נא עמדי חסד – אין נא אלא לשון בקשה הרי אתה עושה עמי חסד:

(טז) סלי חורי – סלים של נכרים קלופים חורין חורין ובמקומנו יש הרבה ודרך מוכרי פת כסנין שקורין אובלי"ש (היפפען קוכען) לתתם צאותן סלים:

(כ) יום הולדת את פרעה – יום לידתו וקורין לו יום גינוסיא ולשון הולדת לפי שאין הולד נולד אלא ע"י אחרים שהחיה מילדת את

נביא – עמוס ב ו-יא

(א) כה אמר יהוה על שלטה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו על מכם בפסח צדיק ואביון בעבור נעלים: (א) השאפים על עפר ארץ בראש דלים ודרך ענוים יטו ואיש ואביו ילכו אל הנערה למען חלל את שם קדשי: (ב) ועל בגדים חבלים יטו אצל כל מזבח ויין ענושים ישתו בית אלהיהם: (ג) ואנכי השמדתי את האמרי מפניהם אשר כגבה ארזים גבהו וחסן הוא פאלונים ואשמיד פרו ממעל ושרשיו מתחת: (ד) ואנכי העליתי אתכם מארץ מצרים ואולף אתכם במדבר ארבעים שנה לרשת את ארץ האמרי: (ה) ואקים מבניכם לנביאים ומבחויריכם לנזרים האף אין זאת בני ישראל נאם יהוה: (ו) ותשקו את הנזרים יין ועל הנביאים צויתם לאמור לא תנבאו: (ז) הנה אנכי מעיק תחתיתכם כאשר תעיק העגלה המלאה לה עמיר: (ח) ואבד מנוס מקל וחק לא יאמץ פחו וגבור לא ימלט נפשו: (ט) ותפש הקשת לא יעמד וקל ברגליו לא ימלט ורכב הסוס לא ימלט נפשו: (י) ואמיץ לבו בגבורים ערום ינוס ביום ההוא נאם יהוה: (יא) שמעו את הדבר הזה אשר דבר יהוה עליכם בני ישראל על כל המשפחה אשר העליתי מארץ מצרים לאמר: (ב) רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על בן אפקד עליכם את כל עונתיכם: (ג) הילכו שנים יחדו בלתי אם נועדו: (ד) הישאג אריה בעיר וטרף אין לו היתן כפיר קולו ממענתו בלתי אם לכד: (ה) התפל צפור על פח הארץ ומוקש אין לה היעלה פח מן האדמה ולכוד לא ילכוד: (ו) אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו אם תהיה רעה בעיר ויהוה לא עשה: (ז) כי לא יעשה אדני יהוה דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים: (ח) אריה שאג מי לא יירא אדני יהוה דבר מי לא ינבא:

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

משנה – מקוואות פרק ט'

- (א) אלו חוצצין באדם, חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הבנות. רבי יהודה אומר, של צמר ושל שער אינם חוצצין, מפני שהמים באין בהם:
- (ב) קלעי הלב והזקן, ובית הסתרים באשה, לפלוף שחוזץ לעיו, וגלד שחוזץ למפה, והרטיה שעליה, ושרף היבש, וגלדי צואה שעל בשרו, ובצק שתחת הצפרן, והמלמולין, וטיט היגון, וטיט היוצרים, וגז יוני. איזהו טיט היגון, זה טיט הבורות, שנאמר (תהלים מ), ויעלני מבור שאון מטיט היגון. טיט היוצרים, כמשמעו. רבי יוסי מטהר בשל יוצרין ומטמא בשל מרקה. וגז יוני, אלו יתדות הדרכים, שאין טובלין בהן ולא מטבילין אותן. ושאר כל הטיט, מטבילין בו כשהוא לח. ולא יטבול באבק שעל רגליו. לא יטבול את הקמקמוס בפחמין, אלא אם כן שפטיף:
- (ג) אלו שאין חוצצין, קלקי הראש, ובית השחי, ובית הסתרים באיש. רבי אליעזר אומר, אחד האיש ואחד האשה, כל המקפיד עליו, חוצץ. ושארין מקפיד עליו, אין חוצץ:
- (ד) לפלוף שבעין, וגלד שעל המפה, ושרף הלח, ולכלוכי צואה שעל בשרו, וצואה שתחת הצפרן, וצפרן המדלדלת. בשות של קטן, לא טמא ולא מטמא. קרום שעל המפה, טמא ומטמא:
- (ה) אלו חוצצין בכלים, הזפת, והמור, בכלי זכוכית בין מבפנים בין מבחוץ, על השלחן ועל הטבלה ועל הדרגש, על הנקיים, חוצצין. על הבלוסין, אינן חוצצין. על מטות בעל הבית, חוצץ. ועל של עני, אינו חוצץ. על אכופ של בעל הבית, חוצץ. ועל של זקקין, אינו חוצץ. (ועל המרדעת, חוצץ). רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד כאסר האיטלקי:
- (ו) על הבגדים, מצד אחד, אינו חוצץ. משני צדדין, חוצץ. רבי יהודה אומר משום רבי ישמעל, אף מצד אחד. רבי יוסי אומר, של בנאים, מצד אחד. ושל בור, משני צדדין:
- (ז) מטפחת של זפתין ושל יוצרין ושל מפסלי אילנות, אין חוצצין. רבי יהודה אומר, אף של קיצין, כיוצא בהן. זה הכלל, כל המקפיד עליו, חוצץ. ושאינו מקפיד עליו, אינו חוצץ:

גמרא – נדה דף י"ג ע"ב

אמר אביי רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה תניא נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים כולם צדיקים החמרים מהן רשעים מהן

חק לישראל – פרשת וישב יום ו'

צדיקים איכא דאמרי הא דמכף הא דלא מכף ואיכא דאמרי הא דמטרטין
הא דלא מטרטין:

רש"י על הגמרא

רוכבי גמלים – אצריהם מתחממים בצקר
הגמל ומוציאים זרע: כולם רשעים – כדלמך:
כולם לדיקים – שדרים בסכנה ולצם לאציהם
שצממים: למכף – לשון אוכף של חמור אם
יש לו אוכף האצר אינו מתחמם שהעץ קשה
הוא ואם אין לו אוכף מתחמם בצקר החמור
אבל לך גמלים לרכוב צלל אוכף אלל
צמרדעת ומתחמם: דמטרטין – ירך מכאן
וירך מכאן ואצרו מתחמם: ללא מטרטין –
רוכב כאשה:

זוהר – בשלח דף מ"ז ע"א

וקראת לשבת עונג, ענוגא דכלא, ענוגא דנפשא וגופא ענוגא דעלאין
ותתאין. וקראת לשבת, מאי וקראת. דיזמין ליה. כמה דאת אמר, (ויקרא
כג) מקראי קדש, כלומר, זמיניו, כמה דמזמין אושפיזא לביתיה. ועל דא
וקראת לשבת ענג, דיזמין ליה, כמה דמזמין אושפיזא, בפתורא מתקנא,
בביתא מתקנא פדקא יאות, במיכלא ובמשתתא פדקא יאות, יתיר על שאר
יומין. וקראת לשבת מפעוד יום. (אמור כ"ב ע"א) לקדוש יי' מכוּפד:
דא יום בפורים. תרי דאינון חד. וכבדתו מעשות (דף מ"ז ע"ב) דרביה, כמה
דאוקימנא:

ממיעוא חפצה ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה
דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באחרא:

הלכה – הרמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"ה

(א) הדלקת נר בשבת אינה רשות אם רצה מדליק ואם רצה אינו מדליק ולא מצוה
שאינו חייב לדרוף אחריה עד שיעשנה כגון עירובי חצרות או נטילת ידים לאכילה אלא
חובה ואחד אנשים ואחד נשים חייבין להיות בבתיהן נר דלוק בשבת אפילו אין לו מה
יאכל שואל על הפתחים ולוקח שמן ומדליק את הנר שזה בכלל עונג שבת וחייב לברך
קודם הדלקה ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר
של שבת כדרך שמברך על כל הדברים שהוא חייב בהם מדברי סופרים:
(ב) מותר להשתמש בנר של שבת והוא שלא יהא הדבר צריך עיון הרבה אבל דבר
שצריך לדקדק בראיתו אסור להבחינו לאור הנר גזירה שמא יטה:
(ג) המדליק צריך להדליק מבעוד יום קודם שקיעת החמה ונשים מצוות על דבר זה
יותר מן האנשים לפי שהן מצויות בבתיים והן העסוקות במלאכת הבית ואף על פי כן
צריך האיש להזהירן ולבדוק אותן על כך ולומר לאנשי ביתו ערב שבת קודם שתחשך
הדליקו את הנר ספק חשיכה ונכנס השבת ספק לא נכנס אין מדליקין: